

Urząd Zamówień
Publicznych

Rynek zamówień publicznych
II kwartał 2024 r.

**Orzecznictwo Trybunału
Sprawiedliwości Unii Europejskiej
dotyczące zamówień publicznych
w I półroczu 2024 r.**

Spis treści

Wyrok z dnia 18 stycznia 2024 r. w sprawie C-303/22 *CROSS Zlín a.s. przeciwko Úřad pro ochranu hospodářské soutěže*, ECLI:EU:C:2024:60..... 3

Wyrok z dnia 6 czerwca 2024 r. w sprawie C-547/22 *INGSTEEL spol. s. r. o. przeciwko Úrad pre verejné obstarávanie*, ECLI:EU:C:2024:478 5

Wyrok z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie C-737/22 *Staten og Kommunernes Indkøbsservice A/S przeciwko BibMedia A/S*, ECLI:EU:C:2024:495..... 7

Wyrok z dnia 18 stycznia 2024 r. w sprawie C-303/22 *CROSS Zlín a.s. przeciwko Úřad pro ochranu hospodářské soutěže*, ECLI:EU:C:2024:60

Czeski sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z jednym pytaniem prejudycjalnym, dążąc do ustalenia, czy art. 2 ust. 3 i art. 2a ust. 2 dyrektywy 89/665/EWG¹ stoją na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, które zakazują instytucji zamawiającej zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego jedynie do dnia, w którym organ pierwszej instancji w rozumieniu art. 2 ust. 3, który w tym państwie członkowskim nie ma charakteru sądowego, wyda rozstrzygnięcie w przedmiocie odwołania od decyzji o udzieleniu zamówienia.

Trybunał przede wszystkim wskazał, że z brzmienia przepisu art. 2 ust. 3 dyrektywy 89/665/EWG wynika, że w przypadku gdy organ pierwszej instancji, niezależny od instytucji zamawiającej, rozpatruje odwołanie od decyzji o udzieleniu zamówienia, instytucja zamawiająca nie może zawrzeć tej umowy przed wydaniem przez ten organ rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych lub w przedmiocie tego odwołania. Trybunał zauważył, po pierwsze, że ten przepis przewiduje skutek zawieszający odwołania od decyzji o udzieleniu zamówienia publicznego względem podpisania umowy w trakcie postępowania przed organem pierwszej instancji, do którego wniesiono odwołanie, lub przynajmniej do czasu wydania przez ten organ rozstrzygnięcia w przedmiocie ewentualnego wniosku o zastosowanie środków tymczasowych. Po drugie, Trybunał zwrócił uwagę, że chociaż przepis wymaga, aby organ ten był niezależny od instytucji zamawiającej, nie zawiera on żadnej wskazówki, z której wynikałoby, że organ ten powinien mieć charakter sądowy.

W związku z powyższym, w przypadku gdy państwo członkowskie zdecyduje się przyznać tę kompetencję organowi pierwszej instancji, który nie ma charakteru sądowego, wyrażenie „organ odwoławczy” zawarte w art. 2 ust. 3 dyrektywy 89/665/EWG jak najbardziej odnosi się do organu, który nie ma charakteru sądowego. W takim przypadku państwa członkowskie powinny przewidzieć zawieszenie możliwości zawarcia umowy w

---

¹ dyrektywa Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawę i roboty budowlane (Dz. Urz. WE L 395 z 30.12.1989, str. 33; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 06, t. 1, str. 246)

sprawie zamówienia publicznego z mocy prawa do czasu wydania przez ten organ rozstrzygnięcia w przedmiocie odwołania albo przynajmniej do czasu wydania przez ten organ rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych zmierzających do takiego zawieszenia. Natomiast art. 2 ust. 3 w związku z art. 2 ust. 9 dyrektywy 89/665/EWG nie wymaga, aby zawieszenie to trwało po zakończeniu postępowania przed takim niesądowym organem odwoławczym, na przykład do czasu wydania przez organ sądowy rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi, która może zostać wniesiona na decyzję niemającego charakteru sądowego organu odwoławczego.

Trybunał zarazem zauważył, że za pomocą przepisów dyrektywy 89/665/EWG prawodawca Unii zamierzał pogodzić interesy odrzuconego oferenta z interesami instytucji zamawiającej i wybranego oferenta, co prowadzi do wykładni, zgodnie z którą zawieszenie zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego, przewidziane we wspomnianym art. 2 ust. 3 dyrektywy 89/665/EWG, trwa najpóźniej do dnia, w którym organ pierwszej instancji rozstrzygnie w przedmiocie odwołania wniesionego od decyzji o udzieleniu tego zamówienia, bez względu na to, czy organ ten ma charakter sądowy, czy też nie.

W nawiązaniu do wyroku z dnia 21 grudnia 2021 r. w sprawie C 497/20 *Randstad Italia*, Trybunał wskazał, że nieostateczny jeszcze charakter decyzji o wykluczeniu decyduje w odniesieniu do tych oferentów o tym, czy mają oni legitymację do zaskarżenia decyzji o udzieleniu zamówienia. Następnie Trybunał wyjaśnił, że jedynie ostateczne wykluczenie w rozumieniu art. 2a ust. 2 akapit drugi dyrektywy 89/665/EWG może skutkować pozbawieniem oferenta legitymacji procesowej do zaskarżenia decyzji o udzieleniu zamówienia.

W świetle powyższych rozważań Trybunał orzekł, że art. 2 ust. 3 i art. 2a ust. 2 dyrektywy 89/665/EWG nie stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które zakazują instytucji zamawiającej zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego jedynie do dnia, w którym organ pierwszej instancji w rozumieniu art. 2 ust. 3 dyrektywy 89/665/EWG wyda rozstrzygnięcie w przedmiocie odwołania od decyzji o udzieleniu tego zamówienia, przy czym nie ma w tym względzie znaczenia, czy ten organ odwoławczy ma charakter sądowy, czy też nie.

Pełen tekst wyroku w tej sprawie można znaleźć pod adresem:

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=281794&pageIndex=0&doclang=pl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=9513887>

Wyrok z dnia 6 czerwca 2024 r. w sprawie C-547/22 *INGSTEEL spol. s. r. o. przeciwko Úrad pre verejnú obstarávanie*, ECLI:EU:C:2024:478

Słowacki sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z dwoma pytaniami prejudycjalnymi. Poprzez swoje pytania, które Trybunał rozpatrzył łącznie, sąd dążył do ustalenia, czy art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy 89/665/EWG należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie krajowym przepisom lub praktyce, które wyłączają możliwość uzyskania przez oferenta, który został wykluczony z udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego mocą bezprawnej decyzji instytucji zamawiającej, odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku utraty szansy udziału w tym postępowaniu w celu uzyskania danego zamówienia.

Odpowiadając na te pytania, Trybunał przeanalizował brzmienie, kontekst i cele dyrektywy 89/665/EWG. Trybunał stwierdził, że art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy 89/665/EWG jest sformułowany szeroko i przewiduje, że państwa członkowskie muszą zapewnić odszkodowanie podmiotom, które doznały uszczerbku w wyniku naruszenia prawa Unii w dziedzinie zamówień publicznych, niezależnie od rodzaju szkody, w tym szkody wynikającej z utraty szansy udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia. Trybunał zauważył, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem (wyrok z dnia 29 lipca 2019 r w sprawie C-620/17 *Hochtief Solutions Magyarországi Fióktelepe*), osoby poszkodowane w wyniku naruszenia prawa Unii mają prawo do odszkodowania, jeśli spełnione są trzy przesłanki: (i) naruszony przepis przyznaje prawa jednostkom, (ii) naruszenie jest wystarczająco istotne oraz (iii) istnieje bezpośredni związek przyczynowy między naruszeniem a szkodą. Następnie Trybunał wskazał, że odszkodowanie powinno być adekwatne do poniesionej szkody i obejmować pełne naprawienie rzeczywiście poniesionych strat. Ponadto procedury odwoławcze muszą być dostępne dla każdego podmiotu, który ma interes w uzyskaniu zamówienia i poniósł szkodę w wyniku naruszenia. Trybunał podkreślił, że dyrektywa nie przewiduje żadnej możliwości ograniczenia tego dostępu, a odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku utraty szansy udziału w postępowaniu jest zgodne z celem dyrektywy 89/665/EWG, jakim jest zapewnienie skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu.

W wyniku powyższych rozważań Trybunał orzekł, że przepis art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy 89/665/EWG nie pozwala na wyłączenie możliwości uzyskania odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku utraty szansy udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia

publicznego i oferent, który został wykluczony na mocy bezprawnej decyzji instytucji zamawiającej, może się domagać odszkodowania za utraconą szansę udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego.

Pełen tekst wyroku w tej sprawie można znaleźć pod adresem:

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=0AC54BD808A8A9D97B892ED1C65F85FA?text=&docid=286844&pageIndex=0&doclang=PL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=14232581>

Wyrok z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie C-737/22 *Staten og Kommunernes Indkøbsservice A/S przeciwko BibMedia A/S*, ECLI:EU:C:2024:495

Duński sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym, w którym dążył do ustalenia, czy art. 18 ust. 1 dyrektywy 2014/24/UE² należy interpretować w ten sposób, że zasady równego traktowania i przejrzystości określone w tym przepisie stoją na przeszkodzie temu, by w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego podzielonego na części oferentowi, który złożył drugą najkorzystniejszą ekonomicznie ofertę, udzielono zamówienia na jedną część zgodnie z zasadami określonymi w dokumentach zamówienia, pod warunkiem że zgodzi się on na wykonanie dostaw i usług w ramach tej części po takiej samej cenie, jaka została zaproponowana przez oferenta, który przedstawił ofertę najkorzystniejszą ekonomicznie, i któremu w konsekwencji udzielono zamówienia na inną, większą część tego zamówienia.

W odpowiedzi na pytanie, Trybunał zauważył, powołując się na wyrok z dnia 14 września 2017 r. w sprawie C-223/16 *Casertana Costruzioni*, że zasady równego traktowania i przejrzystości stoją na przeszkodzie negocjacom między instytucją zamawiającą a oferentem w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, w związku z czym co do zasady oferta nie może być modyfikowana po jej złożeniu ani z inicjatywy instytucji zamawiającej, ani z inicjatywy oferenta. Jednocześnie Trybunał wskazał, że sposób udzielenia zamówienia publicznego taki jak przedstawiony w specyfikacji warunków zamówienia rozpatrywanego w postępowaniu głównym – w ramach którego zamówienie jest podzielone na części, z których największa zostanie udzielona oferentowi, który przedstawił ofertę najkorzystniejszą ekonomicznie, podczas gdy w celu utrzymania konkurencji w danym sektorze gospodarczym preferowane będzie przyznanie części o mniejszej wartości oferentowi, który przedstawi drugą najkorzystniejszą ekonomicznie ofertę, pod warunkiem że zgodzi się on wykonać tę część po cenie oferenta, który przedstawi ofertę najkorzystniejszą ekonomicznie – nie zawiera żadnego elementu negocjacji w rozumieniu wyżej wymienionego orzecznictwa. W tym względzie Trybunał zaznaczył, że taki sposób udzielania zamówień publicznych gwarantuje, w odniesieniu do udzielenia wszystkich części zamówienia, poszanowanie kryterium najniższej ceny bez możliwości odstąpienia przez instytucję

---

² dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz. Urz. UE L 94 z 28.3.2014, str. 65)

zamawiającą od tego kryterium lub wezwania oferenta do zmiany jego oferty, ponieważ instytucja zamawiająca musi oprzeć się na cenach zaproponowanych przed upływem terminu składania ofert i przestrzegać w toku całej procedury kolejności klasyfikacji, która wynika z tych ofert cenowych. W związku z tym Trybunał wskazał, że żadna z decyzji, które mogą zostać podjęte przez oferentów sklasyfikowanych na miejscach od drugiego do ostatniego, nie oznacza zmiany ofert, które złożyli przed upływem przewidzianego w tym celu terminu, ani negocjacji z instytucją zamawiającą. W konsekwencji Trybunał uznał, że sposób udzielenia zamówienia taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym mieści się, bez naruszenia zasad równego traktowania i przejrzystości, w ramach sytuacji wskazanej w art. 46 dyrektywy 2014/24/UE, w której instytucja zamawiająca postanawia udzielić zamówienia w postaci odrębnych części, precyzując w dokumentacji przetargowej, czy dopuszczalne jest złożenie oferty na jedną część, kilka części lub wszystkie części, oraz wskazując, jakie obiektywne i niedyskryminujące kryteria zostaną zastosowane w celu ustalenia udzielenia zamówienia w odniesieniu do jego poszczególnych części.

Konkludując, Trybunał stwierdził, że art. 18 ust. 1 dyrektywy 2014/24/UE należy interpretować w ten sposób, że zasady równego traktowania i przejrzystości określone w tym przepisie nie stoją na przeszkodzie temu, by w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego podzielonego na części oferentowi, który złożył drugą najkorzystniejszą ekonomicznie ofertę, udzielono zamówienia na jedną część zgodnie z zasadami określonymi w dokumentach zamówienia, pod warunkiem że zgodzi się on na wykonanie dostaw i usług w ramach tej części po takiej samej cenie, jaka została zaproponowana przez oferenta, który przedstawił ofertę najkorzystniejszą ekonomicznie i któremu w konsekwencji udzielono zamówienia na inną, większą część tego zamówienia.

Pełen tekst wyroku w tej sprawie można znaleźć pod adresem:

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=6F89626DA0CFAA9642A01FAEA51A4A4C?text=&docid=287068&pageIndex=0&doclang=PL&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=2833411>